

A fost odată o poveste

Liliana Trif & Ioan Grigoraș

- Să știi, iubite, că-n poiana noastră
Au înflorit magnoliile iar,
E semn că toamna asta va fi lungă
Și basmul nostru fără de hotar.

Îngenunchiați, nebuni de fericire,
Noi ne-am promis c-aici vom construi
O casă albă, mică și-n grădină
Cu flori de câmp vom scrie poezii.

O "tinerețe fără bătrânețe"
În fiecare zi când mă trezesc
La pieptul tău o voi găsi, iubite,
Și pentru tot ce am îți mulțumesc!

- Mi-e dor de tine și de primăvară,
De martie, magnolii albe sunt?
În toamna asta plină de cerneală
Am să-ți declar cu scrisul meu mărunț

Că nu mai plec spre alte orizonturi,
Vom ridica din versuri un castel
Pe locu-n care în genunchi, iubito,
Ți-am împletit din iarbă un inel.

Și vom trăi povestea fără moarte
Eternități la rând, în orice veac
Te voi peți, să-mi fii din nou mireasă,
Că dragostea ce-ți port nu are leac.

Liliana Trif & Ioan Grigoraș